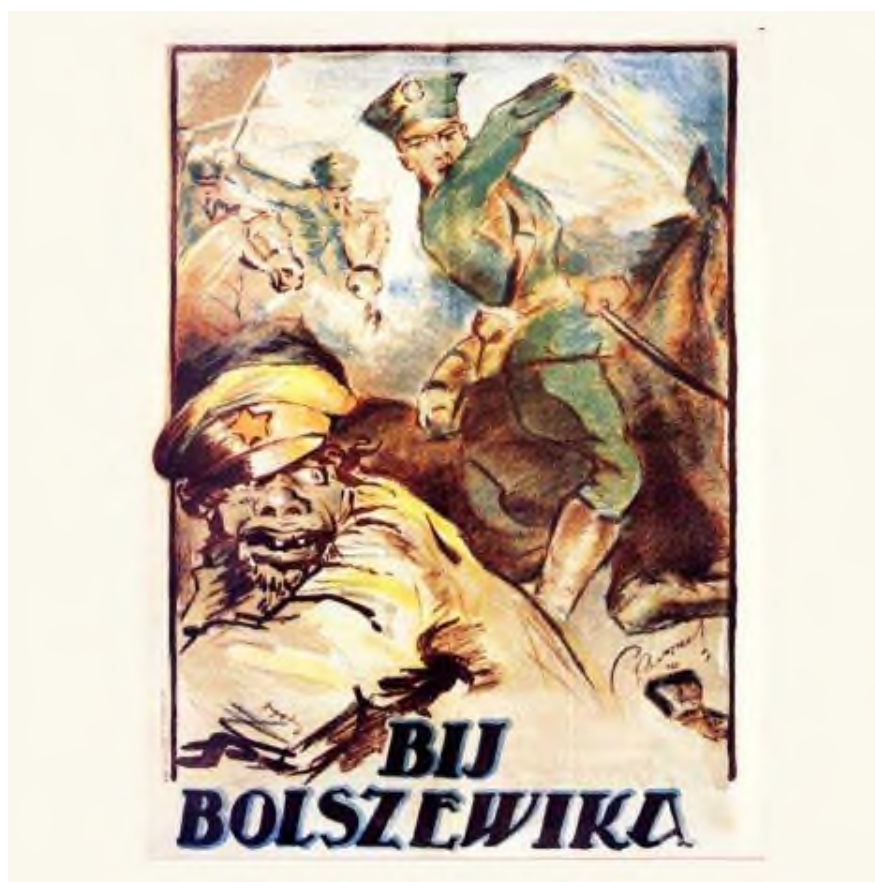

Bij bolszewika (~1946)

Opracowanie historyczno-literackie

Bij bolszewika (prawdopodobnie ok. 1946 r.)

muzyka: autor nieznany/Marcin Ritter (dla Koncert Niepodległości)

słowa: polska pieśń partyzancka anonimowego autorstwa

„Bij bolszewika”, to polska pieśń partyzancka anonimowego autorstwa, powstała najprawdopodobniej pod koniec II Wojny Światowej w czasie wejścia Sowieców na ziemię Rzeczypospolitej. Współcześnie wiąże się autorstwo tej pieśni z żołnierzami Samoobrony Ziemi Wołkowyskiej¹ – polskiej organizacji podziemia antykomunistycznego, działającej w latach 1946-1950 w Wołkowysku i jego okolicach. W czasach PRL pieśń była zakazana. Powróciła do przestrzeni publicznej dopiero w latach dziewięćdziesiątych.

Nota historyczna

Polska w czasie II Wojny Światowej była oficjalnym uczestnikiem alianckiej koalicji przeciwko Niemcom i ich sprzymierzeńcom.

Niestety, rola Stalina i znaczenie Związku Radzieckiego w tym przymierzu sprawiły, że dla zachodnich aliantów staliśmy się przedmiotem geopolitycznego handlu, mającego zadowolić ich „wielkiego sojusznika”. Na konferencji w Jałcie² zostaliśmy nawet nie sprzedani, ale porzuceni jako wojenny łup dla Stalina. Zostało to „ubrane” w szereg ustaleń mających stworzyć

Konferencja w Jałcie - Winston Churchill, Franklin Delano Roosevelt i Józef Stalin w pałacowym patio w Liwadii. Źródło: Wikipedia

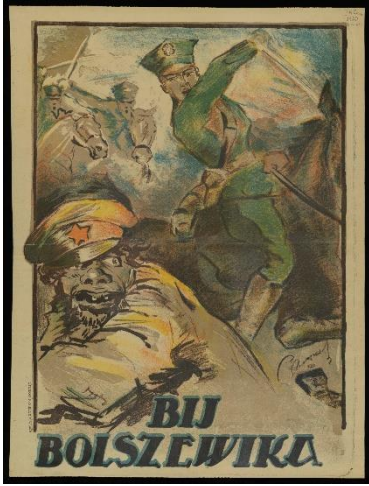
wrażenie, że wola Polaków zostanie uszanowana i nic nie będzie decydowane o nas bez nas.

¹ Samoobrona Ziemi Wołkowyskiej – polska organizacja podziemia antykomunistycznego działająca na terenie Białoruskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej w latach 1946–1950. Artykuł na forum [Historia Polski](#), Strona na [Wikipedii](#)

² Konferencja jałtańska, także konferencja krymska – przebiegające od 4 do 11 lutego 1945 roku spotkanie przywódców koalicji antyhitlerowskiej (tzw. wielkiej trójki): przywódcy ZSRR Józefa Stalina, premiera Wielkiej Brytanii Winstona Churchilla oraz prezydenta USA Franklina Delano Roosevelta. Otrzymała się w pałacu cesarskim w Liwadii, leżącej na południe od Jałty na Krymie. Była to jedna z konferencji wielkiej trójki, miała miejsce po konferencji teherańskiej (listopad–grudzień 1943), a przed konferencją poczdamską (lipiec–sierpień 1945). Wielka trójka odbyła wiele konferencji, jednak na konferencjach teherańskiej, jałtańskiej oraz poczdamskiej zapadły decyzje najwyższej wagi. Miała decydujące znaczenie dla powojennego kształtu Europy. Artykuł na [Muzeum II Wojny Światowej](#), Artykuł na [Dzieje.pl](#), Strona na [Wikipedii](#)

Los Polski miał się rozstrzygnąć w wyniku demokratycznych wyborów³, w których mieliśmy bez zewnętrznej presji wybrać własną drogą i przyszłość kraju.

Ulotka propagandowa z 1920 r. „Bij bolszewika”. Źródło: Polona

Komunizmu nikt w Polsce nie chciał. Realne poparcie dla ekipy instalowanej tutaj przez Stalina było znikome. Polacy doskonale pamiętali realność bolszewickiego porządku, z którą dobitnie zapoznali się w czasie wojny polsko – bolszewickiej z lat 1919-1920 oraz w czasie sowieckiej okupacji ziem polskich od 1939 roku i po ponownym wejściu Sowieców do Polski w 1944 roku. Zadekretowane przez „Wielką Trójkę” wolne wybory były dla milionów Polaków nadzieją na pozbycie się niechcianego reżimu. Niestety, bardzo szybko okazało się jak płonne były te nadzieje. Stalin absolutnie nie zamierzał dotrzymać uzgodnień w sprawie polskiej zawartych z

Churchillem i Rooseveltem. Polska była dla niego łupem i celem prywatnej zemsty za klęskę 1920 roku. Była jednak na tyle inteligentny, żeby poprowadzić grę pozorów, dającą złudzenie, że wszystko odbywa się tak, jak zostało przyrzeczone.

Do polskich wyborów oficjalnie została dopuszczona opozycja, której główną siłą było Polskie Stronictwo Ludowe, prowadzone przez przybyłego z Anglii Stanisława Mikołajczyka⁴. Dało to Polakom złudzenie, że mogą zmienić swoją przyszłość i uciec z sowieckiej strefy wpływów.

Jednak za kulisami tego teatryku trwała absolutnie bezwzględna walka. Komunistyczny aparat przemocy ani na chwilę nie przerwał działań zmierzających do siłowego podporządkowania Polski.

³ Wybory parlamentarne w Polsce w 1947 roku – wybory do Sejmu Ustawodawczego przeprowadzone w Polsce 19 stycznia 1947, sfalszowane przez aparat policyjny (Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego podporządkowane PPR), przy bezpośrednim udziale funkcjonariuszy NKWD, metodami wypróbowanymi we wcześniejszym referendum (1946). Artykuł na [Przystanek Historia](#), Artykuł na [portalu IPN](#), Audycja na [Polskie Radio](#), Strona na [Wikipedii](#)

⁴ Stanisław Mikołajczyk (ur. 18 lipca 1901 w Holsterhausen, zm. 13 grudnia 1966 w Waszyngtonie) – polski polityk, przywódca Polskiego Stronictwa Ludowego, poseł na Sejm II RP (III kadencji), w latach 1943–1944 premier rządu Rzeczypospolitej Polskiej na uchodźstwie, członek Komitetu dla Spraw Kraju od stycznia 1940 roku, po II wojnie światowej poseł do Krajowej Rady Narodowej i na Sejm Ustawodawczy, wicepremier i minister rolnictwa w Tymczasowym Rządzie Jedności Narodowej, członek Centralnej Komisji Porozumiewawczej Stronictw Demokratycznych w 1946 roku. Artykuł na [Dzieje.pl](#), Artykuł na [Muzeum II Wojny Światowej](#), Strona na [Wikipedii](#)

Sowieckie NKWD⁵ i sowiecki Kontrywiad Wojskowy Smiersz⁶ (współodpowiedzialny za zbrodnię „Obławy Augustowskiej”) oraz podporządkowane im formacje zbrojne „Rządu Lubelskiego” starały się za wszelką cenę zdławić antykomunistyczne powstanie „Żołnierzy Niezłomnych”. Na polityczną opozycję spadł szereg represji. Atakowano, a nawet zabijano działaczy PSL. Przed wyborami zamordowano ponad 200 działaczy ruchu ludowego i aresztowano ponad 10 tysięcy (w tym 146 kandydatów na posłów). Aresztowano też około 50 tysięcy jawnych sympatyków PSL. Seryjnie wytaczano polityczne procesy. Napadano na partyjne lokale i bezwzględnie niszczone ich potencjał publicznej informacji. Komuniści posunęli się nawet do unieważnienia w 10 okręgach list wyborczych PSL. Większość okręgowych komisji wyborczych została obsadzona wyłącznie przez reżimowe służby. Prawie połowa z nich była agentami UB. Wszędzie tam, gdzie w komisjach nie było mężów zaufania z PSL, komuniści totalnie fałszowali wyniki, tworząc nowe „protokoły”.

Głosowanie w sfalszowanych wyborach do Sejmu Ustawodawczego 19.01.1947 r. Źródło: Instytut Pamięci Narodowej

Jednocześnie w mediach podporządkowanych komunistom – czyli faktycznie w absolutnej większości – trwała zaciepła wojna propagandowa. Komunistyczna propaganda seryjnie dopuszczała się skrajnych manipulacji oskarżając ludowców o wszelkie możliwe grzechy – w tym o kolaborację na szkodę Polski ze „sprzyjającymi nazistom” zachodnimi Aliantami.

⁵ NKWD ZSRR (ros. НКВД СССР), Ludowy Komisariat Spraw Wewnętrznych ZSRR (ros. Народный комиссариат внутренних дел СССР, trb. Narodnyj komissariat wnutriennich dieł SSSR) – centralny organ państwowy (ministerstwo) wchodzący w skład Rady Komisarzy Ludowych – rządu ZSRR, istniejący pod tą nazwą w latach 1917–1946. Początkowo NKWD zajmował się sprawami administracyjno-porządkowymi. Od 1934 r. rola komisariatu wzrosła, po reorganizacji polegającej na wcieleniu do jego struktur OGPU i mianowania jego szefa Gienricha Jagody ludowym komisarzem spraw wewnętrznych (szefem NKWD), co było jednym z elementów przygotowań Józefa Stalina do Wielkiej Czystki lat 1936–1939. NKWD skupił więc cały aparat represji policyjnych ZSRR – od milicji kryminalnej poprzez wywiad (INO) i kontrywiad, wojska ochrony pogranicza, administracyjne sądownictwo doraźne (trójki NKWD) po system obozów pracy przymusowej Gułagu. Komisariat nadzorował również lokalne instytucje rządowe, następnie w 1946 r. przemianowany został na Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ZSRR. Na terenie całego kraju NKWD działał zarówno bezpośrednio, jak i przez komisariaty spraw wewnętrznych poszczególnych republik (np. Ludowy Komisariat Spraw Wewnętrznych RFSRR), będące jego filiami. Artykuł na [Przystanek Historia](#), Artykuł na [Historia Do Rzeczy](#), Strona na [Wikipedii](#)

⁶ SMIIERSZ lub Smiersz (ros. Главное управление контрразведки «СМЕРШ» Народного комиссариата обороны (НКО) СССР, Spiecjalnyje Mietody Rozobłaczenija Szpionow – Specjalne Metody Wykrywania Szpiegów, smiert' szpionam – śmierć szpiegom) – nazwa (akronim), stosowana w ZSRR podczas wojny niemiecko-radzieckiej w czasie II wojny światowej wobec komórek organizacyjnych kontrywiadu Armii Czerwonej, działającego w latach 1943–1946. Artykuł na [IPN](#), Strona na [Wikipedii](#)

Fotografia propagandowa Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego promująca jego pierwsze działania: wydanie Manifestu Lipcowego i przeprowadzenie reformy rolnej. Źródło: Instytut Pamięci Narodowej

Dziennikarzy próbujących obiektywnie przedstawić rzeczywistość natychmiast usuwano, nierzadko fizycznie. Skala tej wojny była wszechogarniająca, absolutnie totalna. Trzeba pamiętać, że ogromny, choć nieoficjalny, udział w tej sowieckiej wojnie z polskim dążeniem do niepodległości mieli Sowieci instalowani w różnych służbach i urządach tworzonego w Polsce komunistycznego państwa.

Od 1945 roku setki sowieckich nadzorców obsadziło praktycznie wszystkie stanowiska decyzyjne od

szczebla powiatowego w górę aż po Urząd Bezpieczeństwa Publicznego i Milicję Obywatelską. Często występowali jako instruktorzy lub doradcy, ale w praktyce to oni kreowali antypolski terror w jego najgorszych przejawach.

Już w 1946 roku w Polsce działali tak groźni sowieccy fachowcy od fałszowania wyborów i manipulowania opinią publiczną jak pułkownicy Aron Pałkin⁷ i Siemion Dawydow. Odegrali oni znaczącą rolę w sfalszowaniu wyniku przeprowadzonego w tym samym roku referendum („3xTak”). Bardzo szybko postępowała sowietyzacja komunistycznego Wojska Polskiego, w którym od początku absolutną większość wyższych i średnich stanowisk dowódczych zajmowali sowieccy oficerowie. Dla podtrzymania iluzji nosili oni spolszczone nazwiska, występowali w polskich mundurach, a czasem nawet żenili się z Polkami.

⁷ Aron Pałkin, ros. Арон Моисеевич Палкин (ur. 23 lutego 1903 w Rzeczy w guberni mińskiej, zm. 5 maja 1989 w Moskwie – funkcjonariusz służb specjalnych ZSRR pochodzenia żydowskiego, pułkownik od 1943, kawaler Orderu Czerwonego Sztandaru (1946), członek partii od 1924, w NKWD od 1937, zastępca naczelnika oddziału (B) NKGB ZSRR do 1946, szef Samodzielnego Wydziału D (ekspertyzy dokumentów, przygotowanie i fałszowanie) w Ministerstwie Bezpieczeństwa Państwowego (MGB) ZSRR w latach 1946–1951, aresztowany w 1951, zwolniony z aresztu w 1956. Pułkownik Aron Pałkin był dowódcą oddziału, który od 20 czerwca 1946 na polecenie ZSRR oraz polskich komunistów, w tym Bolesława Bieruta, przeprowadził i kontrolował masowe fałszerstwa w czasie referendum z 30 czerwca 1946 oraz wyborów do Sejmu Ustawodawczego z dnia 19 stycznia 1947. 22 czerwca 1946 płk A. Pałkin oraz rezydent MGB w Polsce płk Siemion Dawydow przedstawili Bierutowi i Gomułce skuteczny plan wygrania referendum oraz sprawne przeprowadzenie korekty wyników głosowania. Sfalszowanie referendum z roku 1946 było w PRL jedną z najpilniej strzeżonych tajemnic państwowych. Artykuł na [Dziennik Polski](#), Strona na [Wikipedii](#)

Kulminacją tego proceduru było nominowanie w 1949 roku na Ministra Obrony Narodowej sowieckiego marszałka polskiego pochodzenia – Konstantego Rokossowskiego⁸. Pod jego dowództwem w teoretycznie polskim Wojsku służyło prawie 7 tysięcy oficerów zajmujących niemal wszystkie wyższe stanowiska.

Przy tak totalnej skali sowieckiego „wrogiego przejścia” państwa polskiego wynik wyborów mógł być oficjalnie tylko jeden – zwycięski dla komunistów. Oczywiście taki wynik ogłoszono. „Blok Demokratyczny” (PPR z „koalicjantami”) miał 80 procent głosów i 394 z 444 miejsc w Sejmie Ustawodawczym. Przez wszystkie dekady „Polski Ludowej” to jawne fałszerstwo miało legitymizować władzę reżimu.

Współczesne badania nad tymi wyborami pozwoliły na całkowite zanegowanie oficjalnego wyniku. Z przekazanych Stalinowi danych NIKWD wynika, że „Blok Demokratyczny” otrzymał nie 80, ale najwyżej 50 procent głosów. Sowiecka praktyka fałszowania takich materiałów pozwala założyć, że mimo totalnego terroru komunistów, wyrażone w tych wyborach realne poparcie dla ich władzy było jeszcze mniejsze. Niestety, o przyszłości Polski zadecydowała obca, brutalna siła i na pół wieku totalne kłamstwo „wolnych wyborów” z 1947 roku stało się politycznym „mordem założycielskim” dla komunistycznej Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Analiza tekstu

„Bij bolszewika” zgodnie z tytułem jest wezwaniem do walki w obronie Polski przeciwko bolszewickiej agresji. Tekst pieśni w najpopularniejszej wersji ma trzy zwrotki i jako całość jest poetycką opowieścią o zbrodniach bolszewików.

⁸ Konstanty Rokossowski (ros. Константин Ксаверьевич (Константинович[а]) Рокоссовский; ur. 21 grudnia 1896 w Warszawie, zm. 3 sierpnia 1968 w Moskwie) – polsko-radziecki żołnierz, dowódca, marszałek Polski i marszałek Związku Radzieckiego, dwukrotny Bohater Związku Radzieckiego, polityk, poseł na Sejm PRL I kadencji, wiceprezes Rady Ministrów (1952–1956), członek Biura Politycznego KC PZPR (1950–1956), minister obrony narodowej (1949–1956), wiceminister obrony ZSRR (1958–1962), deputowany do Rady Najwyższej ZSRR II, V, VI i VII kadencji. Budowniczy Polski Ludowej. Weteran obu wojen światowych oraz rosyjskiej wojny domowej. Autor operacji Bagration, jednego z największych radzieckich zwycięstw na froncie wschodnim, wykazał swe umiejętności dowódcze w wielu bitwach i operacjach. Skutecznie bronił Moskwy, walczył pod Stalingradem, zdobywał Prusy Wschodnie, Pomorze i Berlin. Uznawany za jednego z najlepszych dowódców II wojny światowej. Artykuł na Historia.org.pl, Artykuł na WarHist, Strona na Wikipedii

ŚPIEWNIK NIEPODLEGŁOŚCI

Pierwsza zwrotka wspomina masowe zesłania Polaków na Sybir i ich katorżniczą pracę, która dla wielu była wyrokiem męczeńskiej śmierci. Autor podkreśla barbarzyństwo oprawców, znajdujących radość w dręczeniu swoich ofiar.

Druga zwrotka przywołuje zbrodnię katyńską, w której Sowieci zamordowali przeszło 20 tysięcy polskich oficerów⁹. Wielu z nich było oficerami rezerwy i należało do polskich elit społecznych, kulturalnych i gospodarczych. Zbrodnia ta była skutkiem podstępного, zbrodniczego i tchórzliwego ataku na Polskę walczącą z niemiecką inwazją. Autor wspomina też walkę sowieckiego reżimu z chrześcijaństwem, mordowanie kapłanów i bezczeszczenie świątyń poprzez zmienianie ich w świeckie obiekty rozrywkowe.

Ostatnia zwrotka mówi o przymusowej ateizacji, mającej zmienić ludzi w zwierzęta kierujące się wyłącznie najniższymi instynktami, posłuszne wobec władzy, nie znające człowieczeństwa i braterstwa. Ten fragment odwołuje się do wojny z kościołem katolickim, rozpetanej przez komunistyczne władze i stopniowo eskalowanej wraz z umacnianiem czerwonego reżimu. Pieśń kończy ponowne wezwanie do walki z „najgorszym wrogiem” – bolszewikiem.

Autor opracowania: Piotr Pacak

Opracowanie utworu „Bij bolszewika” dostępne jest na licencji CC-BY.

⁹ Zbrodnia katyńska – zbrodnia posiadająca zgodnie z uchwałą Sejmu RP znamiona ludobójstwa, kwalifikowana jako zbrodnia wojenna, zbrodnia przeciwko ludzkości, zbrodnia przeciwko pokojowi i zbrodnia komunistyczna, popełniona przez NKWD poprzez rozstrzelanie wiosną 1940 roku prawie 22 tys. obywateli Polski (w tym ponad 10 tys. oficerów Wojska Polskiego i Policji Państwowej)[potrzebny przypis], na mocy decyzji najwyższych władz ZSRR zawartej w tajnej uchwale Biura Politycznego KC WKP(b) z 5 marca 1940 roku (tzw. „decyzja katyńska”). Egzekucji ofiar, uznanych za „wrogów władzy sowieckiej”, NKWD dokonywało przez strzał w tył głowy z broni krótkiej. Przez 50 lat (1940–1990) władze ZSRR zaprzeczały swojej odpowiedzialności za zbrodnię katyńską. 13 kwietnia 1990 roku oficjalnie przyznały, że była to „jedna z ciężkich zbrodni stalinizmu”. Wiele kwestii związanych z tą zbrodnią nie zostało jak dotąd wyjaśnionych. W zbrodni katyńskiej zginęło co najmniej 21 768 osób: 14 463 jeńców wojennych z obozów w Kozielsku, Ostaszkowie i Starobielsku (z ogólnej liczby 14 858), 7305 więźniów politycznych z innych obozów i więzień na terenach zajętych przez ZSRR (z ogólnej liczby 18 632, w tym według NKWD 10 685 Polaków). Artykuł na [Muzeum Historii Polski](#), Materiały na [IPN](#), Artykuł na [Dzieje.pl](#), Strona na [Wikipedii](#)

ŚPIEWNIK **NIEPODLEGŁOŚCI**

Dofinansowano ze środków Muzeum Historii Polski w Warszawie w ramach Programu „Patriotyzm Jutra”.